

Седми день Гошо се мѣташе отъ пневмония. Лѣкарътъ и днесъ му сложи инжекция, каза, че вече чака кризата, па си излѣзе замисленъ.

Върху дебелия снѣгъ се плъзгаха последнитѣ лѣчи на слънцето. Стаята притъмняваше. Въ стария иконостасъ треперкаше кандилце. Гошовата майка падна предъ него и дигна отчаяно рѣце:

— Богородичке, Майчице света, спаси чедото ми! Дари му здраве!

Въ другата стая старитѣ отдѣлѣха кжсове за коледнитѣ гостби. Високо гълчѣха. Майката стана, отри сълзитѣ си и сложи рѣжа на Гошовото чело. Той трепна и повдигна тежки клепачи:

— Мамо, довечера ли ще се роди дѣдо Господъ?

— Довечера, сине, довечера. Нали утре е Коледа?

Гошо нищо не разбра. Клепачитѣ насила покриха чер-

нитѣ му очи. Само тежкото дишане показваше, че е още живъ. Така дойде нощъта.

Дѣдото запали бѣдника. Всички вечерѣха, раздигнаха трапезата. Майката не мръдна отъ леглото на своята рожба. Другитѣ си легнаха. Кжщата се изпълни съ хъркане и страшна тишина. Далече нѣкжде завиваше изплашено куче и пакъ всичко затихваше. Майката стана и сложи ледена кърпа на Гошовото чело. Той отвори очи:

— Мамо, никога не ми е било толкова тежко. Ще оздравѣя ли?

— Щешъ, синко, щешъ. Тази вечеръ Света Богородица дарува здраве на всички болни, като тебе. Утре и ти ще тичашъ по снѣга...

— Ами трѣгнаха ли коледаритѣ? Дохождаха ли у дома?

— Рано е още, Гошко. Нали знаешъ, че трѣгватъ по сръдъ нощъ?

— Знамъ. Искамъ да ги